

Ef; 2:1-10.

Biztos mindannyiunk előtt ismerős az az önértékelő mondat, hogy „én sem vagyok tökéletes, de alapvetően azért jóember vagyok”. Biztos hallottunk már ilyen értelmű mondatokat emberektől, sőt lehet, hogy már mi is mondtunk valami ilyesmit saját magunkról. Lehet, most is vannak köztünk, akik úgy érzik, hogy rájuk is igaz ez a mondat; alapvetően jó ember vagyok.

Azt viszont nem tudom, gondolkozott-e már valaki azon, hogy miért van az, hogy mi, emberek szeretjük magunkat jónak látni. Vajon miért mondja majd' mindenki jónak magát (alapvetően) egy olyan világban, melyben embertömegek halnak éhen, melyben embermilliók nem jutnak orvosi ellátáshoz, melyben szüntelen szólnak a fegyverek, melyben a házasságok többsége felbomlik, melyben a csalásra már kisiskolás korban rászoknak a gyerekek, s melyben általános, hogy minden csip-csup dolog miatt káromolják és átkozzák az Istent. Hisz tudjuk, hogy ilyen világban élünk, s tudjuk, hogy mi, emberek tesszük ilyenné a világot. Mégis miért gondoljuk akkor, hogy alapvetően jók lennénk?

Meg kell mondanom, én sem tudom erre a biztos választ. De azt gyanítom, hogy az ember született vallásos természetével függ össze a dolog. Mert az emberben van valahol a tudatalattijában egy titkos tudás arról, amit az Igéből így hallottunk: Isten jó cselekedésre teremtett. S ehhez a tudáshoz társul egy félelem, tudniillik az, hogy ha ezt az isteni szándékot figyelmen kívül hagyjuk, azaz, ha nem vagyunk jók, akkor abból valami baj lesz. Szerintem ezért győzködjük magunkat alapvető jóságunkról oly odaszántan, hogy el is hisszük a végén, amit mondunk.

Csakhogy Istent nem győzik meg a mi öndicsérő szavaink. Isten a szemének hisz, és nem nekünk, s ő nem úgy lát minket, mint akik jónak születnénk, és képesek lennénk a jóra. Isten látását így tolmácsolja számunkra az Efézusi levél: Halottak voltatok, a harag fiait emberi természetetek szerint. Ez az ember eredendő állapota. A harag fiaiként születtek, és bűnöket cselekedtek. S ebben az összefüggésben a haragot a végső haraggal, a kárhozattal azonosíthatjuk. Nos elég lesújtó ez az emberkép. Lesújtó, hogy Isten ilyennek lát minket. Rossz szembenézni azzal, hogy született természetünk szerint ilyenek vagyunk. Az örökélet szempontjából halottak, a jóság szempontjából pedig bűnösök. Szép külsejű, kicsinosított életünk csúf, kárhozatos bűnöket rejt, s Isten átlát a külső mázon. Ő pontosan látja, hogy mi van a smink alatt. Mi esetleg csak azt látjuk egy emberen, hogy rendben van, nem vallásos, de nagyon tisztességes életet él. Isten pedig látja az abortuszait, a félrelépéseit, gonosz gondolatait, elcsalt adóját, apró hazugságait, képmutatását, gyűlölködését, ítélkezését és mulasztásait. Többek közt azt az aprócska kis mulasztást, ami felett mi oly könnyen átsiklunk, hogy elmulasztotta Teremtőjét megismerni, tisztelni, szívből szeretni, s neki hálát adván az ő dicsőségére élni. S ez nem nagyobb fogyatékoság, mintha egy kerék nem gurulna, egy mosógép nem mosna, az autó nem szállítana, a nap nem világítana, a rádió pedig nem szólna. Mintha a dolgok épp arra nem lennének használhatók, amire létrehozták őket. Minek akkor tartogatni őket az örökkévalóságra? Ha egy villanykörte már nem világít, mit kell vele csinálni? Te mit szoktál vele csinálni? – Ki kell dobni!

Nos Isten azt mondja, hogy ilyen világítani nem képes villanykörte a mi életünk. Isten éppen arra teremtett minket, hogy jóságunkkal, szeretetünkkel világítsunk ezen a földön, s mi ehelyett a bűn sötétjét borítottuk erre a világra. S ebben mind részesei vagyunk. Mind, azaz mi keresztyének is! Nem nagyon szeretjük ezt felvállalni. Szeretünk úgy tenni, mintha mi már megtérésünk előtt is nagyon rendes emberek lettünk volna. S szeretjük a lelkivezetőket, lelkészeket, presbitereket, püspököket is úgy látni, mintha már a fogantatásuk is szeplőtelen lett volna. Aztán meg megharagszunk, ha kiderül, hogy az előéletében ő is az engedetlenség fia volt, s testi kívánságait és az érzékek hajlamaikat követte, mint a többiek, s nem a Krisztust. Micsoda botrány! De az igazság, hogy akik ma keresztyének, s talán az életszentségben is előre haladtak valamelyest, megtérésük előtt épp olyanok voltak, mint bárki más. Nekik is voltak csalásaik, hazugságaik, paráznaságaik, abortuszai, gyűlölködéseik és képmutatásaik és mindenféle istentelen bűneik. S ezt felesleges tagadni, szépíteni, vagy a másokéval hasonlítani. Mind halottak és a harag fiait voltunk. Mind. Te is és én is. Sőt még Pál apostol is, aki nyíltan beszél is arról, hogy ő ugyan nem volt tolvaj vagy gyilkos vagy házasságtörő, de halott volt és a harag fia, mert üldözte az Isten egyházát. Agitált a keresztyénség ellen, s bajt okozott azoknak, akik Krisztust követték. Nem szépíti ezt Pál. Nem azt mondja, hogy no jó azért ez nem olyan nagy bűn, mint a tieitek, hanem azt mondja, hogy „arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem az Isten egyházát”. (1Kor; 15:9.) Ha nem akarjuk magunkat becsapni, ha nem egy rózsaszín álomvilágban akarunk élni, akkor szembe kell nézni ezzel. Igen, mikor Isten nélkül éltem, drogos voltam. Vagy megtérésem előtt besúgó voltam. Vagy erkölcstelen életet éltem, Vagy súlyosan mulasztottam, mert nem tettem semmit a gyerekeim üdvösségéért. Lehet, még meg sem kereszteltettem őket. Mennyivel könnyebb arról beszélni, hogy milyen rendszer volt akkortájt, mint igaz bűnbánattal arról, hogy én voltam engedetlen Isten iránt, mikor nem tanítottam a gyerekeket imádkozni. Pedig a keresztyén embernek szembe kell nézni a valósággal. Szembe kell nézni bűneinkkel. Saulnak szembe kellett néznie azzal, hogy nagy vallási buzgalmában az Isten ellensége. Szembe kellett néznie azzal, hogy Krisztust üldözi, ahhoz, hogy Pál apostol lehessen belőle. Mert ha nem nézel szembe bűneiddel, sohasem fogod megérteni Isten kegyelmének a nagyságát. Nem tudod értékelni Isten szeretetét. Önismeret és bűn ismeret nélkül nem tudsz hálás életet élni. Amíg azt hiszed, hogy alapvetően elég jó ember voltál és vagy, addig nem értheted meg, hogy mekkora csoda, hogy Isten szeret téged. Csak ha megérted, hogy világítani nem tudó villanykörte volt az életed, akkor tudod értékelni, hogy Isten nem hajított ki egyszerűen téged.

Csak utálatos bűneinknek tudatában érezzük azt az örömet, amit Istennek ez az igéje hordoz: „De Isten gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt. Kegyelemből van üdvösségetek... Krisztus Jézusért.” Aki azt gondolja, hogy jónak született, s alapvetően amúgy is jó ember, az nem tud örülni e mondatnak. Neki ez a mondat csak egy kegyes közhely. Aki viszont tudja, érzi, megtapasztalta és beismeri, hogy Isten nélkül bűn és sötétség volt az élete, annak sose lesz közhellyé ez a mondat. Az ilyen embert mindig jóleső melegség tölti el, akárhányszor is hallja, hogy Isten az ő nagy szeretetéért, mellyel

minket szeretett, megkönyörült rajtunk. Nagy dolog ez! Hisz mit lehet szeretni rajtam? Mit lehet szeretni egy célját be nem töltő lényen. Mit lehet szeretni egy világítani nem tudó lámpáson? – Semmit, de Isten mégis szeret. Nem érdemlem meg, de Isten mégis üdvösséget ad kegyelemből. Ahogy olvassuk: kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

Isten ajándéka Jézus, aki megváltott a kereszten. Isten ajándéka a kegyelem, amelyet Jézusért nekünk ajándékoz. S Isten ajándéka a hit, amely által elfogadhatjuk az ő ajándékait. Mindent Isten ajándékoz nekünk. Mindent ő tett meg, ami a mi üdvösségünkhöz, boldogságunkhoz szükséges. Ezért nem kell nekünk jó emberségünk látszatát fényezgetnünk. Mert nem a jószág okán kerülünk a mennybe. A mennyben nem jó emberek lesznek. A mennyben bűnös emberek lesznek. Bűnösök, akik elfogadták Isten ajándékát. Akik belátták, hogy szükségük van Isten ajándékára, Krisztusra, mert nem jó emberek. Akik szomjazták az Istentől való igazságot, mert tudták, hogy ők maguk nem igazak. S akik örömmel fogadták el Isten kegyelmét, mert tudják, hogy rászorulnak.

Isten szerzett nekünk örök boldogságot. Ezért ne dicsekedjünk! Se keresztyén testvéreinkkel szemben, hogy azért mi jobbak vagyunk, mert nem ilyen bűneink voltak, hanem olyanok... Se a még hitetlenekkel szemben, akik még bűneikben élnek. Jusson csak eszünkbe, mi is így éltünk, sőt még ma is teszünk olykor sajnós olyan dolgokat, melyek miatt szégyenkezhetünk. Ha valamire egyáltalán, akkor pont erre jó a hit útján a botlás, hogy figyelmeztessen: Ne dicsekedjek, mert nem lettem én jó ember, hanem az Isten megmagyarázhatatlan szeretete ilyen nagy, hogy még rajtam is könyörült, s megadta nekem, hogy meglássam és megcselekedjem azokat a jó cselekedeteket, melyeket voltaképpen ő készített oda előre az életutamra, hogy én ezeket a jókat megtehessem, s ezáltal mégiscsak pislákolhasson, egy kis fényt adhasson az én haszontalan, kiégett lámpás életem. Amen.

- a) Az alapige utal bármilyen jóra bennünk, aminek okán Isten megkegyelmezett nekünk? Jobbak, becsületesebbek, tisztességesebbek voltunk bármiben is az ige jellemzése, Isten látása szerint, mint a többiek?
 - b) Van-e alapunk az ige szerint lenézni bárkit is, vagy jobbank gondolunk magunkat másoknál?
 - c) Honnan van üdvösségünk?
 - d) Isten milyen céllal teremtett minket?
1. Mit gondolsz arról a mondatról, hogy „a mennyben nem jó emberek lesznek”? Keressétek vissza e mondatot a prédikációban, s értelmezzétek!
 2. Nehéz elfogadnod, hogy Isten nem látott alapvetően se jónak? Sokak számára nagyon nehéz elengedni saját jószáguk gondolatát, s belekapaszkodni az Isten jószágába? Te hogy állsz ezzel?
 3. Szembe tudsz nézni megtérés előtti bűneiddel? Fel tudod vállalni, hogy igen, Jézus nélkül nem volt valami gusztusos az életem? Vagy inkább mentegeted mondván: „azért addig is nagyon rendes ember voltam”?
 4. Mit gondolsz arról, hogy a spontán istentelenség is halálos bűn?
 5. Volt olyan, akire felnéztél, s aztán egy előkerült régi bűne megbotránkoztatott? Ha tudod, hogy ő már megbánta, akkor neked mit kell tenned?